

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobkyně: **Regionální rada regionu soudržnosti Severozápad**, se sídlem Berní 2261/1, Ústí nad Labem, zastoupená Mgr. Jiřím Schüllerem, LL.M., MBA, advokátem se sídlem U Sluncové 666/12a, Praha 8, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 15, Praha 1, **za účasti** osoby zúčastněné na řízení: **OSTROV ZDRAVÍ, o. p. s.**, se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1, zastoupená JUDr. Sylvii Sobolovou, Ph.D., advokátkou se sídlem Jungmannova 745/24, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 4. 2019, č. j. 9 Af 23/2017 – 113,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Osoba zúčastněná na řízení **je povinna** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši **8 228 Kč** k rukám jejího zástupce Mgr. Jiřího Schüllera, LL.M., MBA, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 24. 3. 2017, č. j. MF-80407/2014/1203-37, žalovaný podle § 141 odst. 7 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), rozhodl ve sporu z veřejnoprávní smlouvy č. CZ.1.09/1.2.00/63.01059 ze dne 13. 6. 2014 mezi žalobkyní a osobou zúčastněnou na řízení o poskytnutí dotace na realizaci projektu „*Lůžková část psychiatrického výzkumu a rehabilitace*“ (dále jen „smlouva o dotaci“) ve výši 85 % celkových způsobilých výdajů, nejvýše však ve výši

109 011 255,60 Kč. Žalovaný napadeným rozhodnutím žalobkyni ve výroku I. uložil povinnost zaplatit osobě zúčastněné na řízení konkrétně vyčíslené částky pod písmeny a) až f) celkem ve výši 3 904 206,05 Kč, a dále příslušenství (úroky z prodlení). Ve výroku II. žalobkyni uložil povinnost zaplatit náklady řízení ve výši 80 368 Kč do 15 dnů od právní moci napadeného rozhodnutí.

II.

[2] Žalobkyně podala proti výše uvedenému rozhodnutí žalobu k Městskému soudu v Praze, který rozsudkem ze dne 24. 4. 2019, č. j. 9 Af 23/2017 – 113, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[3] Městský soud shledal důvodnou žalobní námitku, podle které byly částky v napadeném rozhodnutí přiznané v nesprávné výši, tj. ve výši 100 % způsobilých výdajů, namísto 85 % podle smlouvy o dotaci. Podle městského soudu je zřejmé, že krácením docházelo ke snižování celkových způsobilých výdajů projektu oproti původně schváleným celkovým způsobilým výdajům pro jednotlivé etapy a kategorie prací. Uvedené ponížené částky tak nepředstavovaly konečné sumy, které byla žalobkyně po úpravě povinna osobě zúčastněné na řízení poskytnout, ale pouze základ, z něhož byla povinna poskytnout 85 %. Žalovaný tak rozhodl o povinnosti žalobkyně poskytnout částky ve výroku I. písm. a) až f) v neoprávněné výši 100 %, přestože z podkladů, které měl k dispozici (smlouva o dotaci, kontrolní protokoly a další), vyplývá nárok osoby zúčastněné na řízení na dotaci pouze ve výši 85 %. Na uvedený závěr nemohlo mít vliv ani to, že žalobkyně výslovně výši částek ve správním řízení nepopírala, neboť ani to nezbavovalo žalovaného rozhodnout v souladu s podmínkami veřejnoprávní smlouvy, kterou v rámci sporného řízení měl vykládat a aplikovat. Lze tak uzavřít, že žalovaný ve výroku I. písm. a) až f) přiznal osobě zúčastněné na řízení částky v rozporu s obsahem veřejnoprávní smlouvy, neboť v čl. V. bodě 4 je jasné stanoveno, že musí být vždy zachovány procentuální podíly dotace a zdrojů spolufinancovaných na celkových způsobilých výdajích (tj. 85 % na straně žalobkyně a 15 % na straně osoby zúčastněné na řízení). Již z tohoto důvodu bylo proto třeba napadené rozhodnutí zrušit.

[4] Městský soud dále přisvědčil námitce žalobkyně, že osoba zúčastněná na řízení porušila hromadným odesláním dodatečné informace ze dne 15. 4. 2014 prostřednictvím e-mailu třinácti zástupcům uchazečů bez odstranění jejich identifikačních údajů, resp. e-mailových adres, zásadu transparentnosti (zjištění A1.1, podbod 1 protokolu o kontrole ze dne 29. 10. 2014). Takový postup totiž mohl v konečném důsledku ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, konkrétně v tom, že umožnil uchazečům, kteří se tímto způsobem o sobě dozvěděli ještě před podáním nabídek, resp. před otevřením obálek s nabídkami, uzavřít potenciálně mezi sebou dohodu o dalším postupu v zadávacím řízení tak, aby pro sebe získali určitou výhodu i přesto, že by v zadávacím řízení neuspěli na prvním místě. V tomto ohledu není podle městského soudu rozhodné, zda k takové dohodě a mezi kterými ze společností došlo, či nikoliv, neboť zde postačí samotné ohrožení transparentního a férového průběhu soutěže.

[5] Městský soud dále shledal důvodnou námitku žalobkyně, že předložení nepodepsaného čestného prohlášení v rámci nabídky uchazeče, který nakonec ve

pokračování

výběrovém řízení č. 003 zvítězil, mělo vést k jeho vyloučení ze zadávacího řízení (zjištění A1.2 podbod 2 protokolu o kontrole ze dne 29. 10. 2014). Pokud nebyla nabídka uchazeče kompletní z důvodu chybějícího podpisu oprávněné osoby na čestném prohlášení, a tato vada nebyla odstraněna ani zákonem výslovně předvídaným způsobem, a o to víc z důvodu, že si osoba zúčastněná na řízení jakožto zadavatel této vady ani nevšimla, nebo ji přehlédla, jde o porušení zadávacího řízení, které oprávněně vedlo ke krácení dotace. Opomenutí této vady nabídky (ať už vědomé nebo nevědomé) totiž může představovat porušení zásady rovného zacházení vůči účastníkům zadávacího řízení, kteří své nabídky v tomto ohledu podali kompletní. Z tohoto důvodu pak nemůže obstát ani závěr osoby zúčastněné na řízení, potažmo žalovaného, že tato vada může být zhojena tím, že nabídka uchazeče, který se umístil druhý v pořadí, by byla o 100 % dražší. Nepodepsané čestné prohlášení nepředstavuje platný právní úkon, přestože je součástí většího souboru listin (nabídky), který podepsán je. Dané pochybení osoby zúčastněné na řízení při posuzování této nabídky nebylo „pouze marginální“ či „příliš formalistické“, neboť v rozporu se základními zásadami zadávacího řízení vlastní nedbalostí upřednostnila nekompletní nabídku před nabídkami ostatních uchazečů.

[6] S ohledem na výše uvedené závěry bylo podle názoru městského soudu nutno rovněž vyhovět i žalobní námitce týkající se nesprávné výše vyčíslených nákladů řízení. Námitky obdobného obsahu byly rovněž předmětem správního řízení, kde byla osoba zúčastněná na řízení plně úspěšná, a proto žalovaný postupoval podle § 141 odst. 11 věty první správního řádu, tj. přiznal jí náklady řízení v plné výši. V důsledku zrušení příslušných částí napadeného rozhodnutí, které městský soud shledal nezákonnými, však bude úspěch osoby zúčastněné na řízení pouze částečný, tj. pouze v rozsahu 2 ze 4 základních věcných námitek, proto bude muset žalovaný v novém rozhodnutí postupovat podle věty druhé citovaného ustanovení a náklady řízení buď poměrně rozdělit (tj. oproti dosavadnímu vyčíslení tedy na straně žalobkyně snížit), anebo žádné náklady řízení nepřiznat.

[7] Pokud jde o žalobní námitky stran nepřiměřenosti vyměření úroků z prodlení, kdy žalobkyně pouze poukázala na absenci jejího zavinění vzniku a nárůstu úroků z prodlení a dále žalovanému vytkla nedodržení rovného přístupu vůči ní ve srovnání s obdobnými případy vůči jiným regionálním radám soudržnosti v postavení poskytovatelů dotace, tyto námitky městský soud neshledal opodstatněnými.

III.

[8] Proti rozsudku městského soudu podala osoba zúčastněná na řízení (dále jen „stěžovatelka“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[9] Stěžovatelka namítala, že městský soud zjištění, že hromadně zaslala jednou e-mailovou zprávou informace o zveřejnění dodatečných informací třinácti zástupcům uchazečů o veřejnou zakázku, aniž by byly odstraněny jejich identifikační údaje, nesprávně právně posoudil, pokud dospěl k závěru o porušení zásady transparentnosti podle § 6 odst. 1 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“), a zároveň k porušení smlouvy o dotaci. Zdůraznila, že

zákon o veřejných zakázkách neobsahuje žádné ustanovení, které by zadavateli ukládalo povinnost odesílat dodatečné informace bez identifikačních údajů žadatelů, přičemž daná povinnost nemůže být zadavateli uložena ani na základě § 6 odst. 1 uvedeného zákona, který je nutno vykládat restriktivně. Městský soud se nevypořádal s argumentací stěžovatelky spočívající v odkazech na relevantní ustanovení zákona o veřejných zakázkách (např. § 21 odst. 1 písm. b, c), z nichž jednoznačně vyplývá, že tento zákon zjevně nepovažuje odhalení totožnosti jednotlivých uchazečů před podáním nabídky na veřejnou zakázku za problém, tím spíše ji nepovažuje za nedovolený postup zadavatele v rozporu se zásadou transparentnosti. Ani jedním z uvedených příkladů se městský soud nezabýval a omezil se na pouhé konstatování, že z nich podpora argumentace stěžovatelky nikterak nevyplyvá, aniž by svůj názor jakkoli řádně odůvodnil a podpořil dostatečnou argumentací. Závěr městského soudu proto stěžovatelka považuje za naprosto nepřijatelný, nepřezkoumatelný a v rozporu se zákonem pro nedostatečné, resp. zcela absentující odůvodnění. Stěžovatelka rovněž nesouhlasila s názorem, že vytýkaným postupem potenciálně umožnila uchazečům o veřejnou zakázku uzavřít mezi sebou nedovolenou dohodu, navíc za situace, kdy k takové dohodě mezi uchazeči evidentně nedošlo. Odeslání takové informace nevzbuzovalo důvodnou pochybnost o férovosti průběhu výběrového řízení. Je zcela nepravděpodobné, že by uchazeči v bezprostřední návaznosti na hromadnou emailovou zprávu mezi sebou následně uzavřeli dohodu o dalším postupu ve výběrovém řízení. Chybí zde tak právem aprobovaná příčinná souvislost mezi jednáním stěžovatelky a reálnou možností takovou dohodu uzavřít, aby vůbec bylo možné zvažovat o možném porušení zásady transparentnosti. Podle názoru stěžovatelky měl městský soud při hodnocení, zda došlo k porušení zásady transparentnosti podle zákona o veřejných zakázkách, přihlídnout ke skutečnosti, zda k vzájemné dohodě mezi uchazeči skutečně došlo či nikoli. Právě existence takové dohody by teoreticky mohla zakládat onu důvodnou pochybnost o férovosti průběhu řízení, nikoliv však postup stěžovatelky, který jí byl vytýkán. Důkazní břemeno přitom leželo na straně žalobkyně a bylo tudíž její procesní povinností případně dokázat, že dohoda existuje, nebo že jednání stěžovatelky mohlo reálně uzavření takové dohody způsobit.

[10] Stěžovatelka se rovněž neztotožnila s názorem městského soudu, že měla vyloučit ze zadávacího řízení uchazeče, který v rámci své nabídky předložil nepodepsané čestné prohlášení. Takový závěr považovala za přehnaně formalistický, který není v souladu s účelem zadávacího řízení. V této souvislosti zdůraznila, že čestné prohlášení bylo imanentní součástí nabídky daného uchazeče o veřejnou zakázku, jejíž „krycí list“ byl řádně podepsán, přičemž podpis oprávněné osoby příslušného uchazeče na krycím listu bylo možné vztáhnout i na čestné prohlášení, které bylo navíc opatřeno identifikačním razítkem. Městský soud však nedůvodně upřednostnil přísný požadavek na splnění formálních předpokladů pro účast v zadávacím řízení nad zákonným požadavkem týkajícím se hospodárného a efektivního využívání veřejných prostředků. Jestliže by totiž stěžovatelka postupovala způsobem navrženým městským soudem, její výdaje na dotovanou veřejnou zakázku by byly o 100 % vyšší než v případě výběru vítězného uchazeče. Stěžovatelkou zvolený postup tak byl fakticky jediným možným a správným, a měl být tudíž upřednostněn před přepjatým formalismem, jehož by se v případě vyloučení vítězného uchazeče nepochybně dopustila. Stěžovatelka má proto za to, že jí nemůže být kladen k tíži jí zvolený postup, tím že jí budou kráceny finanční prostředky poskytnuté na dotaci v maximální možné výši 25 % z důvodu tvrzeného velmi závažného pochybení.

pokračování

Takový závěr je navíc v příkrém rozporu s obsahem „Tabulky snížených odvodů“, která tvořila přílohu č. 3 smlouvy o poskytnutí dotace (dále jen „tabulka“), a žalobkyně tak byl povinna se touto při ukládání finanční opravy řídit. Z tabulky ve spojení s rozhodnutím Evropské komise C (2013) 9527 ze dne 19. prosince 2013, na které tabulka odkazuje, totiž vyplývá, že v případě pochybení čistě formální povahy bez jakéhokoliv negativního finančního dopadu anebo vlivu na dodržení cílů dotace nemá být provedena žádná finanční oprava.

[11] Stěžovatelka dále uvedla, že nerozporuje skutečnost, že jí přísluší právo pouze na částečnou, nikoli celou úhradu způsobilých výdajů v souladu s podmínkami podle smlouvy o dotaci. Stěžovatelka má nicméně za to, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem, neboť přiznaná úhrada plně koresponduje se zněním 1. protokolu o kontrole, který byl následně pozměněn v reakci na námitky stěžovatelky přípisem nazvaným „Vyřízení námitek“ vydaným žalobkyní pod č. j. RRSZ 23856/2014 dne 14. 11. 2014 (dále jen „vyřízení námitek“), jakož i se zněním 2. protokolu o kontrole. Stěžovatelka s ohledem na textaci 1. protokolu o kontrole, přípisu „Vyřízení námitek“ a 2. protokolu o kontrole, kde se uvádí, že dojde ke „krácení finančních prostředků“, nikoliv tedy způsobilých výdajů, neměla jinou možnost a zcela legitimně se ve sporném řízení domáhala zaplacení té částky, o kterou jí byla podle všeho, co vyplývalo z uvedených dokumentů, krácena poskytnutá dotace. Stejně tak i žalovaný usoudil, že stěžovatelce byla o předmětnou částku snížena dotace, a nikoliv jen způsobilé výdaje 1. a 2. etapy projektu. Této argumentaci svědčí navíc i skutečnost, že žalobkyně po celou dobu vedení sporného řízení před žalovaným nenamítala, že by stěžovatelka požadovala více, než na co má podle smlouvy o dotaci nárok. Věcnou správnost a zákonnost rozhodnutí žalovaného je proto potřeba posuzovat s ohledem na vůli projevenou žalobkyní navenek v předmětných dokumentech. Stěžovatelka má proto za to, že městský soud pochybil, pokud tento projev vůle ve svém rozsudku nevzal v potaz. Rozhodnutí žalovaného je s ohledem na výše uvedené věcně správné a bylo vydáno v souladu se zákonem. Uvedené rozhodnutí nemůže být nezákonné dále proto, že se jednalo o sporné řízení, ovládané dispoziční zásadou v souladu s § 169 a § 141 správního řádu. Žalovaný byl vázán tvrzeními sporných stran, přičemž žalobkyně v žádné fázi předmětného sporného řízení neuvedla, že by proti uplatněnému nároku brojila z důvodu nesprávné výše uplatněných nároků. Správní orgán není oprávněn (ani povinen) za stranu ve sporném řízení domýšlet námitky. Takový postup by popíral uplatnění dispoziční zásady v řízení o sporu z veřejnoprávní smlouvy a zasahoval by tak do principu rovnosti účastníků řízení. Rozhodnutí správního orgánu založené na odlišné právní argumentaci, než jaká byla učiněna některou ze stran sporu, k níž se strany v průběhu řízení tím pádem nemohly vyjádřit, by pro ně bylo překvapivé a porušovalo by jejich právo na spravedlivý proces.

[12] Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[13] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že se nemůže ztotožnit s názorem stěžovatelky, ani žalovaného, že ustanovení § 6 zákona o veřejných zakázkách je pouhým korektivem tohoto zákona. Jedná se o základní zásady, na kterých je vybudován

proces zadávání veřejných zakázek. Zásadu transparentnosti a povinnosti vztahující se k jejímu naplňování lze identifikovat v zásadě ve všech fázích zadávacích řízení. Účelem této zásady je, aby na příslušnou veřejnou zakázku bylo nazíráno jako na čitelnou a v jistém slova smyslu i předvídatelnou a aby tato podléhala efektivní veřejné kontrole. Smyslem této zásady je, aby bylo možné bez dalšího odhalit a sankcionovat jakékoliv formy korupčních jednání, popř. dohody mezi určitými skupinami dodavatelů ucházejících se o veřejnou zakázku. K námitce, že zákon o veřejných zakázkách nikde explicitně neupravuje povinnost odesílat dodatečné informace bez identifikačních údajů žadatelů, žalobkyně uvedla, že tento závěr vyplývá jak z účelu a základních zásad předmětného zákona, tak i z odborné literatury. Zadavatel je povinen zajistit, aby odpovědi na všechny dodavateli doručené požadavky na dodatečné informace byly odeslány všem dodavatelům současně, a to včetně přesného znění jednotlivých požadavků; vždy však bez identifikačních údajů žadatelů. Zásada transparentnosti tak představuje jedno ze základních pravidel, kterým se musejí všichni zadavatelé bezpodmínečně řídit. Nelze se ztotožnit s vyjádřením stěžovatelky, že zákon o veřejných zakázkách nepovažuje odhalení totožnosti uchazečů za problém. Jednoznačně stanoví, v kterých případech mohou uchazeči svou totožnost vzájemně znát. V posuzovaném případě tomu tak není. K tvrzení stěžovatelky o údajném přenesení důkazního břemene ve věci existence či neexistence možné dohody mezi uchazeči žalobkyně konstatovala, že k přenesení důkazního břemene nedošlo. Žalobkyně jednoznačně unesla důkazní břemeno o tom, že případná vzájemná dohoda mezi uchazeči byla stěžovatelkou umožněna. Stěžovatelka nerozporovala, že email s identifikací uchazečů skutečně rozeslala. Stěžovatelka do dnešního dne neuvedla, jaké byly důvody takového rozeslání. K porušení § 6 zákona o veřejných zakázkách přitom vede již samotná možnost a pochybnost o tom, že dohoda mezi účastníky mohla být uzavřena.

[14] K tvrzení stěžovatelky, že zadání zakázky druhému uchazeči v pořadí by neodpovídalo požadavku na hospodárné vynakládání veřejných prostředků, žalobkyně konstatovala, že těmito pravidly nelze narušit, natož prolomit ostatní ustanovení zákona o veřejných zakázkách i ostatních předpisů upravujících postup zadavatelů. Žalobkyně i nadále trvala na tom, že se stěžovatelka dopustila velmi závažného pochybení, které mělo přímý vliv na výběr nejvhodnějšího uchazeče, na základě čehož je výše finanční opravy v rozsahu 25% odpovídající. S ohledem na to, že čestné prohlášení společnosti IPM servis s.r.o. nebylo podepsané, nýbrž pouze opatřené razítkem, je na toto jednání nutno hledět jako na neplatné. Účelem podpisu je prokázat totožnost jednajícího. Proto je písemnost bez podpisu neúplná, a tedy v zásadě neplatná. Posláním podpisu je rovněž zajistit pravost písemnosti. Požadavek podpisu může ztížit zfalšování písemnosti či použití razítka neoprávněnou osobou. Nelze proto souhlasit se stěžovatelkou, že žalobkyně postupovala příliš formalisticky. Nelze se ztotožnit ani s vyjádřením, že postačuje označení listiny identifikačním razítkem, pokud je v nabídce podepsána jiná listina. Identifikační razítko nelze klást na roveň podpisu. Jedná se pouze o doplnění podpisu bez právní závaznosti.

[15] Smlouva o poskytnutí dotace jednoznačně vymezuje výši dotace. Pokud žalovaný dovodil z formulace v 1. protokolu o kontrole, vyřízení námitek a 2. protokolu, že výše dotace má být 100% způsobilých výdajů, není to pro závaznost smlouvy o poskytnutí dotace rozhodné. Žalovaný měl při zahájení přezkumného řízení smlouvu o poskytnutí dotace k dispozici a z jeho procesního postupu je zřejmé, že si byl vědom toho, že stěžovatelka má nárok pouze na 85% způsobilých výdajů. Není rozhodné, že z procesních

pokračování

důvodů bylo následně toto řízení zastaveno. Dále žalobkyně odkázala na § 141 odst. 4 správního řádu, podle kterého si žalovaný mohl obstarat vlastní důkazy. Řízení před žalovaným není ovládáno čistě dispoziční zásadou a žalovaný není ve zcela totožném postavení jako civilní soud. Žalovaný je oprávněn, resp. v některých případech povinen obstarat si sám důkazy a vyvodit z nich závěry. Rozhodně se nejedná o vymyšlení námitek za žalobkyni, jak tvrdí stěžovatelka. Podle žalobkyně se nelze ztotožnit s názorem stěžovatelky, že rozhodnutí žalovaného je zákonné. Věcně je zcela jasné, že je nesprávné. Z uvedených důvodů proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud potvrdil napadený rozsudek městského soudu.

[16] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že s řadou argumentů stěžovatelky souhlasí. Důvody, které vedly žalobkyni ke krácení vyplácených prostředků ze smlouvy o dotaci, žalovaný nepovažuje za takové, aby odůvodňovaly krácení dotace v uplatněném rozsahu. Žalovaný se ztotožnil s tím, že žalobou napadené rozhodnutí nemůže být nezákonné z důvodu přiznání vyšší částky, než na kterou měla stěžovatelka nárok podle smlouvy o dotaci. Žalovaný nerozhodl nad rámec částky, o které stěžovatelka navrhovala rozhodnout. Žalovaný si je vědom nesouladu výše částky přiznané napadeným rozhodnutím a částkou výše poskytnuté dotace uvedené ve smlouvě o dotaci, nicméně výši přiznané částky lze přisuzovat za vinu především procesním okolnostem, jak kontroly ze strany žalobkyně, formulacím, kterými tato informovala o krácení smluvených prostředků, tak její procesní pasivitě v průběhu sporného řízení v otázce výše sporné částky. Žalobkyně vždy uváděla, v jaké výši bude finanční prostředky krátit, a jí formulované závěry, které uplatňovala vůči stěžovateli, vedly k tomu, že návrh na zahájení sporného řízení z veřejnoprávní smlouvy zněl na spor o výši krácené částky, nikoliv na výši, na kterou měla stěžovatelka nárok. S ohledem na skutečnost, že sporné správní řízení je ovládané dispoziční zásadou, žalovaný nemůže rozhodnout mimo rámec návrhů a tvrzení sporných stran, neboť takové rozhodnutí by porušovalo princip rovnosti účastníků sporu. Žalobkyně nikdy v průběhu sporného řízení nevznesla námitku nesprávné výše uplatněného nároku, žalovaný se jí tedy nemohl zabývat. S ohledem na uvedené žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil.

V.

[17] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku. Vlastní přezkum rozhodnutí městského soudu je totiž možný pouze za předpokladu, že splňuje kritéria přezkoumatelnosti, tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je natolik závažnou vadou, že k ní soud přihlíží i bez námitek, z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[20] Veškerá výše uvedená kritéria napadený rozsudek splňuje. Městský soud vyložil důvody, pro které dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného je nezákonné. Jedná se o srozumitelné rozhodnutí opřené o dostatečné odůvodnění, ze kterého je zcela zřejmé, proč soud rozhodl, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. To, že stěžovatelka nepovažuje vypořádání žalobních námitek, resp. závěry městského soudu za věcně správné, nelze považovat za důvod nepřezkoumatelnosti rozsudku, neboť nesprávné posouzení právní otázky je samostatným kasačním důvodem.

[21] Ze správního spisu a soudního spisu zjistil Nejvyšší správní soud následující relevantní skutečnosti.

[22] Projekt „*Lůžková část psychiatrického výzkumu a rehabilitace*“ byl rozdělen do několika veřejných zakázek, včetně výběrového řízení:

- č. 001 „*Stavební úpravy Lůžkového pracoviště psychiatrického výzkumu a rehabilitace*“ (dále jen „VŘ 001“),
- č. 003 „*TDI Lůžkové pracoviště psychiatrického výzkumu a rehabilitace*“ (dále jen „VŘ 003“),
- č. 006 „*Zpracování žádosti o dotaci a celkovou koordinaci přípravy projektu*“ (dále jen „VŘ 006“).

[23] Z protokolu o kontrole ze dne 29. 10. 2014, jehož předmětem bylo ověření plnění podmínek ze smlouvy o dotaci v období od 26. 8. 2014 do 29. 10. 2014 (1. etapa projektu), vyplynulo, že žalobkyně zjistila několik zjištění (A1.1 – A1.5), která považovala za pochybení stěžovatelky coby zadavatele veřejných zakázek.

[24] Z protokolu o kontrole ze dne 15. 4. 2015, jehož předmětem bylo ověření plnění podmínek ze smlouvy o dotaci v období od 20. 1. 2015 do 15. 4. 2015 (2. etapa projektu), vyplynulo, že v souvislosti s 2. etapou projektu nebyly zjištěny žádné nedostatky, přesto došlo ke krácení celkových způsobilých výdajů z důvodu pochybení popsanych ve zjištěních A1.1 a A1.2 v protokolu o kontrole ze dne 29. 10. 2014.

[25] Z protokolů o kontrole dále vyplývá, že žalobkyně na základě zjištění z kontrol a v souladu se svým oprávněním podle čl. XXI odst. 10 smlouvy o dotaci krátila celkové způsobilé výdaje:

- za zjištění A1.1 (odeslání hromadného e-mailu s dodatečnými informacemi bez odstranění identifikačních údajů uchazečů ve VŘ 001) v 1. etapě o částku ve výši 25 % z celkových způsobilých výdajů, později na základě námitek proti protokolu sníženou na částku ve výši 5 % z celkových způsobilých výdajů, tj. 865 586,20 Kč [částka uvedená ve výroku I. písm. a) napadeného rozhodnutí žalovaného];
- za zjištění A1.1 ve 2. etapě o částku 5 % z celkových způsobilých výdajů, tj. 1 342 887,85 Kč [částka uvedená ve výroku I. písm. e) napadeného rozhodnutí žalovaného];
- za zjištění A1.2 (nepodepsané čestné prohlášení v nabídce vítězného uchazeče ve VŘ 003) v 1. etapě o částku ve výši 25 % z celkových způsobilých výdajů, tj. 14 400 Kč [částka uvedená ve výroku I. písm. b) napadeného rozhodnutí žalovaného];
- za zjištění A1.2 ve 2. etapě o částku 25 %, tj. 24 875 Kč [částka uvedená ve výroku I. písm. f) napadeného rozhodnutí žalovaného];

pokračování

- za zjištění A1.4 [absence povinnosti podle čl. 8 odst. 15 písm. f) Pokynů v objednávce na zpracování studie a nesprávné použití zadávacího postupu s ohledem na hodnotu zakázky ve VŘ 006] o částku ve výši 25 % z celkových způsobilých výdajů, tj. 47 500 Kč [částka uvedená ve výroku I. písm. c) napadeného rozhodnutí žalovaného];
- za zjištění A1.5 (přehodnocení výdajů na nové okenní otvory a převedení do nezpůsobilých výdajů projektu ve VŘ 006) ve výši 1 608 957 Kč [částka uvedená ve výroku I. písm. d) napadeného rozhodnutí žalovaného].

[26] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou stěžovatelky, že žalovaný nepochybil, pokud napadeným rozhodnutím uložil žalobkyni povinnost zaplatit stěžovateli částky ve výši 100 % způsobilých výdajů, namísto 85 % podle smlouvy o dotaci.

[27] V čl. V. odst. 1. a 2. smlouvy o dotaci je uvedeno, že „Poskytovatel dotace poskytne na základě této Smlouvy, při splnění všech podmínek Smlouvy a jejich příloh, dotaci ve výši 85 % celkových způsobilých výdajů, maximálně však částku 109 011 255,60 Kč [...]. Příjemce dotace je povinen zajistit úhradu zbylé části způsobilých výdajů a všech nezpůsobilých výdajů projektu.“ V odst. 3 a 4 stejného ustanovení smlouvy se pak uvádí: „Celková výše dotace podle odst. 1 tohoto článku nesmí být překročena. Částka dotace, která bude příjemci dotace poskytnuta, bude určena na základě skutečně vynaložených, odůvodněných a řádně prokázaných způsobilých výdajů a zúčtování dotace podle platných právních předpisů. V případě, že v průběhu realizace projektu dojde ke snížení způsobilých výdajů prokázaných na straně příjemce dotace, musí být vždy zachovány procentuální podíly dotace a zdrojů spolufinancovaných na celkových způsobilých výdajích.“

[28] Dále jsou v čl. V. odst. 9 smlouvy o dotaci uvedeny dvě tabulky, z nichž vyplývají výdaje projektu a zdroje spolufinancování. Konkrétně z těchto tabulek vyplývá, že z celkových výdajů projektu (160 120 131,27 Kč) činí tzv. celkové způsobilé výdaje projektu částku 128 248 536 Kč, a z této částky mělo být 85 %, tj. celkově 109 011 255,60 Kč, postupně podle jednotlivých etap projektu financováno z rozpočtu žalobkyně (dotace).

[29] Podle čl. XXI odst. 10 smlouvy o dotaci „pokud poskytovatel dotace zjistí porušení podmínek, za kterých byla dotace poskytnuta, ještě před proplacením dotace, nebo její části, ke které se dané porušení váže, je oprávněn provést finanční korekci dotčených výdajů podle této Smlouvy, zejména způsobem uvedeným v příloze č. 3 této Smlouvy. Ke korekci dojde v rámci nejbližší Žádosti o platbu, a to formou ponížení celkové sumy výdajů o výdaje, které byly shledány při kontrole dané Žádosti o platbu jako nezpůsobilé...“

[30] Podle závěru protokolu o kontrole ze dne 29. 10. 2014 byla na základě zjištění stanovena „finanční oprava ve výši 25 % z celkových způsobilých výdajů“ vztahujících se k předmětné zakázce, resp. byly „poníženy celkové způsobilé výdaje“ o konkrétní částky.

[31] Podle vyřízení námitek ze dne 14. 11. 2014 byly uvedené formulace závěru protokolu o kontrole ponechány v původní podobě, došlo pouze ke snížení procentní sazby z 25 % na 5 %, a to ve vztahu ke kontrolnímu zjištění A1.1.

[32] Z výše uvedených skutečností je jednoznačně zřejmý projev vůle žalobkyně, že krácení finančních prostředků tato navrhla ve vztahu k celkově způsobilým výdajům, přičemž je nutno zdůraznit, že žalobkyně se smluvně zavázala toliko k úhradě 85 % celkových způsobilých výdajů. Jinak řečeno, částky 2 536 443,20 Kč (podle 1. protokolu o kontrole ve znění vyřízení námitek) a 1 367 762,85 Kč (podle 2. protokolu o kontrole), celkem tedy 3 904 206,05 Kč, představovaly ponížení celkových způsobilých výdajů (ze kterých však měla žalobkyně hradit toliko 85 %) a nikoliv ponížení celkové částky přiznané dotace z rozpočtu žalobkyně. Nelze tedy souhlasit se stěžovatelkou, že žalovaným přiznaná úhrada plně koresponduje s obsahem 1. protokolu o kontrole ve znění vyřízení námitek, jakož i s obsahem 2. protokolu o kontrole. Žalovaný tedy pochybil, pokud v rozporu s obsahem veřejnoprávní smlouvy uložil žalobkyni povinnost zaplatit stěžovatelce částku 3 904 206,05 Kč (s příslušenstvím), která představovala celkové snížení způsobilých výdajů 1. a 2. etapy projektu, tj. částku vyšší, než na jakou měla stěžovatelka podle smlouvy o dotaci nárok. Ostatně stěžovatelka v kasační stížnosti sama uznala, že jí přísluší právo pouze na částečnou, nikoli celou úhradu způsobilých výdajů v souladu s podmínkami smlouvy o dotaci.

[33] Neobstojí ani argumentace stěžovatelky, že žalovaný byl ve sporném řízení z veřejnoprávní smlouvy s ohledem na dispoziční zásadu vázán tvrzeními sporných stran. V této souvislosti zdejší soud odkazuje ve shodě s žalobkyní na § 141 odst. 4 správního řádu, podle kterého správní orgán není při zjišťování stavu věci vázán pouze důkazními návrhy účastníků, ale může provést i jiné důkazy. Ke zjišťování skutkového stavu správním orgánem lze poukázat i na odbornou literaturu, podle které *„je povinností správního orgánu jakožto reprezentanta tohoto veřejného zájmu, aby sám zjistil skutečný stav věci, a to i v případě řízení sporného, které bude zahájeno na návrh“*. (HANDRLICA, Jakub. Sporné řízení podle § 141 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, a rozhodovací činnost regulačních orgánů v oblasti energetiky a telekomunikací. In: VOPÁLKA, Vladimír. Nový správní řád, zákon č. 500/2004 Sb., Code Of Administrative Procedure. Praha: ASPI, 2005, s. 273). *„Správní úřad provádí především navržené důkazy a pouze tam, kde je veřejný zájem na zjištění skutečného stavu věci, může provést i důkazy jiné, které provede z vlastní iniciativy. V takovém případě musí důsledně vycházet ze zásady nestrannosti a jiné než navržené důkazy provádět ve prospěch i neprospěch obou stran sporu. Je na uvážení správního úřadu, zda při rozhodování bude vycházet z navržených důkazů či zda provede i důkazy další, pokud z provedených důkazů vyvstane nutnost jejich provedení“* (ONDRUŠ, Radek. Správní řád: nový zákon s důvodovou zprávou a poznámkami. 1. vyd. Praha: Linde, 2005, s. 408). Byť tedy žalobkyně ve sporném řízení před žalovaným výši nárokované částky výslovně nepopírala (popírala však všechny námitky stěžovatelky věcně – pozn. NSS), tato skutečnost nezbavovala žalovaného povinnosti řádně zjistit skutečný stav věci a rozhodnout v souladu s podmínkami veřejnoprávní smlouvy.

[34] Rovněž nedůvodná je i námitka stěžovatelky, že městský soud zjištění, že hromadně zaslala jednou e-mailovou zprávou informace o zveřejnění dodatečných informací třinácti zástupcům uchazečů o veřejnou zakázku, aniž by byly odstraněny jejich identifikační údaje, nesprávně právně posoudil jako porušení zásady transparentnosti podle § 6 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách (viz zjištění žalobkyně A1.1).

pokračování

[35] Podle § 6 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách je zadavatel *povinen při postupu podle tohoto zákona dodržovat zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace.*

[36] Podle § 49 odst. 2 zákona o veřejných zakázkách *zadavatel odešle dodatečné informace k zadávacím podmínkám, případně související dokumenty, nejpozději do 4 pracovních dnů po doručení žádosti podle odstavce 1, a jde-li o zadávací řízení, ve kterém jsou lhůty stanoveny podle § 39 odst. 3 písm. b) bodu 2, nejpozději do 3 pracovních dnů po doručení žádosti podle odstavce 1. Podle odst. 3 téhož ustanovení dodatečné informace, včetně přesného znění požadavku podle odstavce 1, odešle zadavatel současně všem dodavatelům, kteří požádali o poskytnutí zadávací dokumentace nebo kterým byla zadávací dokumentace poskytnuta. V případě dodatečných informací k požadavkům na kvalifikaci v užším řízení, jednacím řízení s uveřejněním a v soutěžním dialogu má zadavatel tuto povinnost pouze vůči dodavatelům, kteří požádali o poskytnutí kvalifikační dokumentace nebo kterým byla kvalifikační dokumentace poskytnuta. Zadavatel vždy uveřejní dodatečné informace včetně přesného znění žádosti stejným způsobem, jakým uveřejnil textovou část zadávací dokumentace nebo kvalifikační dokumentaci.*

[37] Výkladem pojmu transparentnost se podrobně zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 15. 9. 2010, č. j. 1 Afs 45/2010 – 159, publ. pod č. 2189/2011 Sb. NSS. Svůj výklad opřel mimo jiné o judikaturu Soudního dvora (zejména rozsudky ve věcech C-324/98, Telaustria Verlags GmbH a Telefonadress GmbH proti Telekom Austria AG, Sb. rozh. s. I-10745, bod 62; a C-324/07, Coditel Brabant SA proti Commune d'Uccle a Région de Bruxelles-Capitale, Sb. rozh. s. I-8457, bod 25). Uzavřel přitom, že „*podmínkou dodržení zásady transparentnosti je tedy průběh zadávacího řízení takovým způsobem, který se navenek jeví jako férový a řádný. Motivy jednotlivých osob participujících na výběru zájemců o veřejnou zakázku (ať již budou tyto motivy plně zákonné, dané pouhou neschopností navenek působit férově a řádně, event. nezákonné, nebo snad dokonce kriminální) jsou v tomto ohledu pro posouzení porušení zásady transparentnosti irelevantní. Porušení zásady transparentnosti nastává nezávisle na tom, zda se podaří prokázat konkrétní porušení některé konkrétní zákonné povinnosti.*“ Z uvedeného rozsudku rovněž vyplývá, že „*zásada transparentnosti (§ 25 odst. 1 zákona č. 40/2004 Sb., o veřejných zakázkách) je porušena tehdy, pokud jsou v zadavatelském postupu shledány takové prvky, jež by zadávací řízení činily nekontrolovatelným, hůře kontrolovatelným, nečitelným a nepřehledným nebo jež by vzbuzovaly pochybnosti o pravých důvodech jednotlivých kroků zadavatele.*“

[38] Není přitom důvod se od výše uvedené interpretace v projednávané věci odchýlit. Transparentnost všech kroků zadavatele je základním požadavkem kladeným na průběh zadávání veřejných zakázek. Obsah tohoto pojmu se může měnit v závislosti na proměňujících se protizákonných praktikách narušujících hodnoty chráněné právem veřejných zakázek. Právě vývoj těchto praktik přitom jednoznačně musí vést k závěru, že i pochybení, která dříve nebyla vnímána jako dostatečně relevantní narušení čitelnosti kroků zadavatele, budou nyní vnímána jako natolik zásadní, že v nich bude spatřováno porušení zásady transparentnosti.

[39] Odkaz na citovaný judikát ze strany městského soudu, co do interpretace zákonného pojmu „transparentnost“, byl zcela případný. Je nutno odmítnout námitky

stěžovatelky, že jeho užití bylo v daném případě nevhodné. Z obsahu kasační stížnosti lze však dovodit, že stěžovatelka ve své podstatě nebrojí proti samotnému odkazu na uvedený judikát, nýbrž proti závěrům, které městský soud učinil na základě tohoto výkladu, po jeho aplikaci na nyní projednávaný případ.

[40] K tomu Nejvyšší správní soud předesílá, že posouzení transparentnosti zadávacího řízení v žádném případě nespočívá v dokazování, zda došlo v jeho průběhu k manipulaci či nikoliv. Pro porušení zásady transparentnosti postačí, že okolnosti případu vzbuzují odůvodněnou pochybnost o férovosti průběhu zadávacího řízení. K tomu může dojít i v případě, že k žádné manipulaci nedošlo. Jak poukázal Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozsudku, pochybnosti mohou vzejít i z pouhé neschopnosti působit navenek při zadání veřejné zakázky férově.

[41] Jelikož žalobkyní tvrzené skutečnosti byly mezi účastníky nesporné, lze vést v daném případě pouze spor o tom, zda tyto skutečnosti skutečně vzbuzují důvodné, objektivně vnímané pochybnosti o férovosti a řádnosti průběhu zadávacího řízení.

[42] Stěžovatelka hromadným e-mailem ze dne 15. 4. 2014, tj. ve fázi zadávacího řízení ještě před uplynutím lhůty pro podání nabídek, vyrozuměla 13 uchazečů označených konkrétními pracovními elektronickými adresami o tom, že na profilu zadavatele (stěžovatelky) byly zveřejněny dodatečné informace k zadávacím podmínkám. Na základě těchto e-mailových adres tak bylo patrné, které společnosti se o tuto zakázku ucházely, a jeho odesláním se všichni potenciální uchazeči o veřejnou zakázku dozvěděli o okruhu dalších zájemců.

[43] Nejvyšší správní soud se shoduje s názorem městského soudu, že výše uvedený postup stěžovatelky coby zadavatele veřejné zakázky vytvořil prostor pro možnou komunikaci a vzájemnou součinnost mezi jednotlivými uchazeči o veřejnou zakázku. Mohl proto mít reálný vliv na výsledek zadávacího řízení a tím i na výběr nejvhodnější nabídky. Jak již bylo uvedeno výše, posouzení transparentnosti zadávacího řízení nespočívá v dokazování, zda v jeho průběhu došlo k dohodě mezi uchazeči či nikoliv. Postačí, že nesprávným postupem stěžovatelky byly vytvořeny podmínky, které uzavření takové dohody mezi uchazeči umožnily, resp. takovou součinnost podstatně zjednodušily. Není přitom rozhodné, že zákon o zadávání veřejných zakázek takovýto postup výslovně nezakazuje. Vždy je třeba vycházet ze smyslu a účelu zákonné úpravy, kterým je zejména snaha o maximální čitelnost zadávacího řízení tak, aby byla umožněna jeho efektivní veřejná kontrola. Zásadu transparentnosti je pak třeba vykládat rovněž v souladu s hlavním cílem zákona o zadávání veřejných zakázek, jak je definován v jeho důvodové zprávě: „Cílem zákona je zejména zajištění hospodárnosti, efektivnosti a účelnosti nakládání s veřejnými prostředky. Tohoto cíle je dosahováno především vytvářením podmínek pro to, aby smlouvy hrazené z veřejných prostředků byly zadavateli uzavírány při zajištění hospodářské soutěže a konkurenčního prostředí mezi dodavateli.“ Transparentnost a omezení vzájemné komunikace mezi uchazeči o veřejnou zakázku jsou přitom klíčové pro efektivní výběrové řízení. Podmínky zadávacího řízení by tedy měl zadavatel nastavit tak, aby uchazeči neměli žádný důvod se vzájemně se kontaktovat a komunikovat spolu. Jakékoliv jednání zadavatele, kterým je ohrožena hospodářská soutěž mezi uchazeči o veřejnou zakázku, je proto v rozporu se zákonem o veřejných zakázkách. Pokud stěžovatelka v této souvislosti

pokračování

poukazovala na konkrétní ustanovení zákona o zadávání veřejných zakázek, které podle jejího názoru umožňují odhalení totožnosti jednotlivých uchazečů před podáním nabídky na veřejnou zakázku, pak je třeba uvést, že se jedná o odlišné druhy zadávacích řízení. Navíc se v uvedených případech jedná o situaci, kdy uchazeči již podali nabídku nebo žádost o účast v zadávacím řízení.

[44] Nedůvodná je dále i námitka stěžovatelky, která se týkala jejího nesouhlasu s názorem městského soudu, že měla vyloučit ze zadávacího řízení uchazeče, který v rámci své nabídky předložil nepodepsané čestné prohlášení (viz zjištění žalobkyně A1.2).

[45] V dané věci je nesporné, že v případě VŘ 003 předložil uchazeč o veřejnou zakázku – společnost IPM servis s.r.o. v rámci své nabídky čestné prohlášení podle § 53 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách bez podpisu oprávněné osoby. Jak uvedla sama stěžovatelka v námitkách proti kontrolnímu nálezu: „*Zadavatel si v množství dokumentů nevšiml, že Prohlášení není podepsané. Kdyby si této skutečnosti všiml, byl by býval za přiměřeného použití § 59 odst. 4 ZVZ vyzval uchazeče k předložení podepsaného paré.*“

[46] Nejvyšší správní soud nesdílí názor stěžovatelky, že závěr městského soudu je přehnaně formalistický a není v souladu s účelem zadávacího řízení. Je třeba zdůraznit, že společnost IPM servis s.r.o. v zadávacím řízení uspěla, na základě čehož stěžovatelka uzavřela smlouvu s uchazečem, který předložil nekompletní nabídku a u kterého nebylo zřejmé, zda splňuje základní kvalifikační předpoklady. Zákon o veřejných zakázkách, smlouva o dotaci a pokyny pro zadávání veřejných zakázek tvoří soubor závazných podmínek, které je nutné dodržovat s ohledem na zachování transparentnosti a ochrany hospodářské soutěže mezi uchazeči. Pokud uchazeč doručí zadavateli nabídku, která není kompletní, nebo je jinak vadná, pak je zadavatel s ohledem na konkrétní situaci povinen příslušného uchazeče vyloučit, či jej vyzvat k odstranění předmětné vady. Nelze však připustit, aby byly do fáze hodnocení připuštěny nabídky, které nesplňují stanovené formální požadavky. Opačný postup by vedl k porušení zásady rovného zacházení vůči uchazečům, kteří své nabídky podali kompletní. Takového pochybení se přitom dopustila stěžovatelka, přičemž její protiprávní postup měl přímý vliv na výběr nejvhodnějšího uchazeče. Zdejší soud se ztotožňuje s žalobkyní, že k platnosti právního jednání učiněného v písemné formě je nutný podpis jednajícího (viz § 561 odst. 1 občanského zákoníku). Tuto základní náležitost nelze nahradit toliko razítkem, či podpisem na „krycím listu“ nabídky, tj. na odlišné listině. Protiprávní postup stěžovatelky v zadávacím řízení nelze zhojit ani poukazem na hospodárnost a efektivitu využívání veřejných prostředků. Skutečnost, že uchazeč, který předložil nekompletní nabídku, současně nabídl i nejnižší cenu, nemůže mít vliv na závěr o tom, že ze strany stěžovatelky došlo k porušení podmínek zadávacího řízení, které oprávněně vedlo ke krácení dotace. Pro úplnost je třeba uvést, že stěžovatelka nebyla nucena postupovat tak, že by uvedeného uchazeče bez dalšího vyloučila z účasti na zadávacím řízení, ale mohla jej vyzvat k odstranění předmětné vady jeho nabídky. Skutečnost, že tak z důvodu vlastní nepozornosti neučinila, nelze klást k tíži žalobkyni.

[47] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[48] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka a žalovaný nebyli v řízení o kasační stížnosti úspěšní, proto nemají právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, proto má právo na náhradu nákladů vůči stěžovateli, které jí vznikly v souvislosti s právním zastoupením. Náklady řízení sestávají z odměny advokáta za dva úkony právní služby ve výši 2 x 3 100 Kč (další porada s klientem přesahující jednu hodinu a vyjádření ke kasační stížnosti) podle § 11 odst. 1 písm. c) a d), § 7 bod 5 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, a náhrady hotových výdajů ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 4 citované vyhlášky. Protože advokát je plátcem daně z přidané hodnoty (§ 14a citované vyhlášky), zvyšuje se jeho odměna o částku odpovídající této dani, kterou je povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů, tj. o 1 428 Kč. Celková částka náhrady nákladů řízení proto činí 8 228 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. června 2021

Mgr. David Hipšr
předseda senátu